

1

Развълнуван от предстоящата смърт, Дъг Джейкъбс нагласи слушалките на главата си и увеличи яркостта на монитора. Картината стана кристално ясна, все едно самият той беше там.

Но слава богу, не беше.

Това *там* се намираше на хиляди километри, което обаче не си личеше на монитора. Никой не можеше да му плати достатъчно, за да е *там*. А и за тази работа си имаше други, по-подходящи хора. Джейкъбс съвсем скоро щеше да установи връзка с един от тях.

Погледът му пробяга по стените и прозореца на кабинета, който се намираше в слънчевия Вашингтон, окръг Колумбия. В ниска и обикновена на вид тухлена сграда, разположена в квартал с офиси, къщи и архитектурни паметници в различни стадии на разруха или реставрация. Но някои части от сградата на Джейкъбс съвсем не бяха обикновени. Сред тях бяха портал от солидна стомана и висок зид, който заобикаляше терена. Наоколо имаше охранителни камери, а по коридорите патрулираха въоръжени мъже в униформи. Никой отвън не можеше да предположи какво се случва зад тези стени.

А там се случваха много неща.

Джейкъбс посегна към чашата с току-що сварено кафе, в което беше изсипал три пакетчета захар. Картината на монитора изискваше максимална концентрация – нещо, за което му помагаша кофеинът и захарта. Той вече се

настройваше за онзи миг на триумф, който щеше да последва след броени минути.

– Алфа едно, потвърди локацията – лаконично се разпорежи в микрофона той. Испита чувството, че е авиодиспечер, който отговоря за сигурността в небето над Вашингтон.

В известен смисъл съм такъв, каза си той. С единствената разлика, че крайната цел е смърт, а не сигурност.

Отговорът дойде почти незабавно.

– Тук Алфа едно. Локация седемстотин метра западно от целта. Шестият етаж от източната страна на жилищния блок, четвъртият прозорец отляво. При максимално увеличение би трябвало да видиш дулото на пушката ми.

Джейкъбс се приведе към монитора, хвана мишката и увеличи картината от този далечен град, предавана в реално време чрез сателит. Град, който беше дом на много врагове на Съединените щати. От перваза на прозореца действително стърчеше част от дуло, на което беше завинтен дълъг цилиндричен заглушител. Пушката беше серийно производство, но модифицирана по начин, който позволяваше да се убива от далечно разстояние. Разбира се, само ако беше поверена на човек с тренирани очи и ръце.

Сегашният случай беше именно такъв.

– Прието, Алфа едно. Фиксиран прицел?

– Да. Всички фактори са отчетени в мерника. Кръстчето е заковано върху мястото. Заглушителят на честотите работи. Залязващото слънце е зад гърба ми и срещу техните очи. Не рефлектира в оптиката. Позицията е много добра.

– Прието, Алфа едно.

Джейкъбс погледна часовника си.

– Местно време седемнайсет нула-нула?

– Да. Последни указания?

Джейкъбс отвори съответния прозорец на екрана.

– Всичко върви по план. Мишената ще се появи до пет минути. Ще слезе от лимузината. Предвидено е да отго-

варя на журналистически въпроси една минута, а след това ще му трябват десет секунди, за да влезе в сградата.

– Десет секунди? Потвърди.

– Потвърждавам. Но минутата, определена за интервюто, може да се проточи. В такъв случай действаш според обстоятелствата.

– Разбрано.

Джейкъбс отново насочи вниманието си към монитора. Така изтекоха минута-две, после го видя.

– Окей, кортежът се приближава.

– Виждам го. Липсват препятствия на линията на прицела.

– Минувачи?

– Наблюдавам движението вече цял час. Охраната го е изолирала с въжета. По този начин очертаха пътя, по който ще мине. Все едно че ми осветиха пистата за кацане.

– Точно така. Вече и аз го виждам.

Джейкъбс харесваше тази игра, която му позволяваше да бъде в центъра на събитията, без да присъства в зоната на опасност. Плащаха му повече, отколкото на човека от другия край на линията. Нещо, което на пръв поглед бе лишено от логика.

Стрелецът рискуваше живота си. При несполучлив изстрел или забавяне на оттеглянето щеше да умре. Дока-то тук, на това място, реакцията щеше да бъде пълно отричане на каквато и да е връзка помежду им. Снайперистът не разполагаше с никакви документи за самоличност. Просто щяха да го обесят. Такава щеше да е съдбата му в онази страна. Там бесеха. А понякога и обезглавяваха.

Но през цялото време на операцията Джейкъбс си беше тук, на сигурно място. И печелеше повече пари.

Много хора умеят да стрелят точно и да изчезват, помисли си той. Но само аз мога да оправям геополитическите кашии на тия нещастници. Всичко опира до подготовката, а тя е нещо, в което съм адски добър. И заслужавам всеки долар, който ми плащат.

– Пристигат – обяви в микрофона той. – Лимузината спира.

– Разбрано.

– Шейсет секунди буфер преди изстрела. Казваш кога започват да текат и изключваме.

– Разбрано.

Пръстите на Джейкъбс се стегнаха около мишката. Все едно че докосваше спусък. По време на учебните атаки просто кликаше и гледаше как мишената се превръща в огнено кълбо. Производителят на компютърния хардуер едва ли си бе представял, че апаратурата му ще бъде използвана за такова нещо.

Дишането му се ускори леко. За разлика от дишането на стрелеца, което се забавяше, клонейки към нулата. Едно от задължителните условия за успешен изстрел от далечно разстояние. Тук нямаше място за грешки. Куршумът трябваше да улучи мишената и да я ликвидира. Просто и ясно.

Лимузината спря. Охраната отвори вратата. Едрите потни мъже с пистолети и миниатюрни слушалки в ушите се озъртаха в търсене на опасност. Бяха доста добри. Но „доста добри“ не върши работа, когато се изправяш срещу някой изключително добър.

Като всички, на които Джейкъбс възлагаше подобни мисии.

Мъжът стъпи на тротоара и присви очи срещу отблясъците на залязващото слънце. Беше мегаломан на име Ферат Ахмади, който искаше да поведе един размирен и склонен към насилие народ по още по-тъмни пътища. Това не биваше да се случи.

Следователно беше време за тази малка оздравителна операция. В тази страна имаше и други хора, готови да поемат управлението ѝ. Не толкова фанатизирани, колкото Ахмади. И далеч по-податливи на манипулиране от страна на по-цивилизованите държави. При сложните отношения в съвременния свят, в който почти всеки ден се раждаха и умираха съюзи, това беше най-добрият възможен изход.

Тези съображения обаче не интересуваха Джейкъбс. Той просто имаше задача и трябваше да я изпълни.

– Шейсет секунди – обади се гласът в слушалките.

– Прието, Алфа едно – отвърна той, спестявайки глупавите реплики от сорта на „желая ти късмет“. Тази работа не беше въпрос на късмет.

С едно кликване на мишката Джейкъбс включи хронометъра на екрана.

Очите му се местеха от него към мишената и обратно.

Ахмади разговаряше с репортерите. Джейкъбс отпи глътка кафе, остави чашата и видя как Ахмади приключва с предварително съгласуваните въпроси, след което направи крачка встрани. Репортерите останаха по местата си, блокирани от охраната.

Пътят към сградата беше открит. Ахмади трябваше да го измине сам, позволявайки да бъдат направени официалните снимки. И за да демонстрира качествата си на неустрашим лидер.

Това беше пукнатина в системата за сигурност, която вероятно изглеждаше малка и безпроблемна на нивото на улицата. Но при опитен снайперист високо над улицата тази пукнатина се превръщаше в петдесетметрова пробойна в кораб с експлозиви.

Двайсетте секунди станаха десет.

Джейкъбс започна да брои наум, без да отделя очи от монитора.

Мъртвецът се приближава, помисли си той.

Нещата щяха да приключат всеки момент. След което Джейкъбс щеше да се прехвърли на следващата мисия.

Разбира се, преди това щеше да има вечеря с крехко говеждо, предхождана от любимия му коктейл. В компанията на част от колегите му, с които щеше да отпразнува поредната победа.

Три секунди. Две. Една.

Джейкъбс не виждаше нищо друго освен картината на монитора. Тотално концентриран, сякаш лично щеше да натисне спусъка.

Прозорецът се пръсна.

Куршумът прониза облегалката на ергономичния стол и потъна в гърба на Джейкъбс. След това изскочи през гърдите му и се заби в монитора, който успя да регистрира как Ферат Ахмади необезпокоявано влиза в сградата.

Дъг Джейкъбс рухна на пода.

Без говеждото. Без любимия си коктейл. Без обичайните хвалби.

Мъртвецът беше тук.

2

Той тичаше по алеята в парка с раница на гърба. Наближаваше седем вечерта. Въздухът беше хладен. Слънцето всеки миг щеше да потъне зад хоризонта. Такситата надуваха клаксони. Пешеходците бързаха да се приберат у дома след дългия работен ден.

Срещу хотел „Риц-Карлтън“ чакаха файтони. Ирландци с опърпани шапки седяха на каприте в очакване на вечерните клиенти. Конете потропваха с копита, заровили глави в торбите със зоб, висящи от шиите им.

Живописна гледка в центъра на Манхатън с целия му блясък. Среща между настоящето и миналото. Парти, на което плахо се смесват непознати хора.

Уил Роби не поглеждаше нито наляво, нито надясно. Всичко тук му беше познато. Безброй пъти беше посещавал Ню Йорк, безброй пъти беше тичал по алеите на Сентръл Парк.

Не беше тук като турист.

Той не ходеше никъде като турист.

Качулката му беше вдигната и завързана под брадичката. Лицето му не се виждаше. В Сентръл Парк имаше много охранителни камери, а той не искаше физиономията му да попадне в обсега на някоя от тях.

Не след дълго стигна до мостчето. Спря и започна да тича на място, за да свали мускулното напрежение.

Вградената в скалата врата беше заключена.

Специалният инструмент в ръката му свърши работа и тя се отвори.

Уил Роби се пхна вътре и залости вратата след себе си. Беше се озовал в помещение, което играеше роля на склад и трафопост. То се използваше от общинските служби по чистотата и осветлението на парка. Работниците отдавна бяха по домовете си и щяха да се появят тук едва в осем на следващата сутрин.

Предостатъчно време, за да свърши онова, за което бе дошъл.

Той свали раницата от раменете си и дръпна ципа. Вътре беше подредено всичко необходимо за изпълнение на задачата.

Уил Роби наскоро беше навършил четирийсет. Беше висок метър и осемдесет и пет и имаше стегната мускулиста фигура. Но неговите мускули бяха по-скоро жилави, отколкото едри. Издутите мускули не вършат работа и пречат на бързината – нещо, което за него беше почти толкова важно, колкото и точността.

Раницата съдържаше точно определен брой разглобени части. За по-малко от две минути три от тях се превърнаха в оборудване с много специално предназначение.

Пушка снайпер.

Четвъртата част в раницата беше не по-малко важна.

Оптическият мерник.

Той ловко го щракна върху специалните жлебове на цевта.

Беше готов. В главата му за пореден път изплуваха всички детайли на предстоящата операция. От изстрела, който щеше да произведе, до благополучното оттегляне, което се надяваше да последва. Отдавна помнеше наизуст всеки един от тези детайли, но искаше да достигне фазата, при която щеше да действа, без изобщо да се за-

мисля. Това без съмнение щеше да му спести скъпоценни секунди.

Подготовката му отне около час и половина.

После той извади вечерята си. Бутилка енергийна напитка и протеиново блокче.

Такава беше програмата на Уил Роби за петъчната вечер – прекарваше я тук в собствената си компания.

Когато приключи, той легна на циментовия под, пъхна раницата под главата си и заспа. След десет часа и единнайсет минути предстоеше да изпълни задачата.

Докато хората на неговата възраст се прибираха у дома при жените и децата си или излизаха с колеги и приятели, Роби се беше затворил в този склад наред Сент-ръл Парк и очакваше поредната си жертва.

Би могъл да се замисли върху сегашното състояние на живота си, но едва ли щеше да стигне до приятни заключения. Другият вариант беше просто да не се замисля. И той го предпочете. Може би малко по-трудно от преди.

Това обаче не попречи на съня му.

Нито на събуждането точно девет часа по-късно.

Беше шест сутринта.

Предстоеше следващата важна стъпка. Линията на прицела. Най-критичният елемент в цялата операция.

Роби стоеше с лице към стената на склада, иззидана от големи, споени с хоросан камъни. При внимателно вглеждане можеше да се видят две дупки в хоросана, пробити на подходяща за наблюдение височина. В момента и двете бяха запушени с някаква мека субстанция, боядисана в цвета на хоросана. Това беше направено преди седмица от екип, представил се като част от поддръжката на парка.

Той извади от раницата си дълга пинсета и издърпа пълнежа от първата дупка. След това повтори операцията и с другата.

Пъхна дулото на пушката в по-ниско разположената дупка, внимавайки да не се покаже от другата страна. Тази конфигурация не позволяваше никаква промяна на ъгъла на стрелба, но други възможности нямаше. Роби никога не работеше в идеални условия.

Оптическият мерник се оказа на нивото на горната дупка и легна стабилно върху дебелия пласт хоросан. Така Роби щеше да види този, по когото да стреля.

Той включи електрониката и започна да вкарва в па-метта ѝ всички фактори, които имаха отношение към стрелбата. И природните, и останалите.

Тръбата на заглушителя беше изработена така, че да пасва на цевта и мунициите, които щеше да използва. Тя щеше да редуцира както пламъка на изстрела, така и звука. Силният откат щеше да бъде абсорбиран от специалния приклад на пушката.

Роби погледна часовника си. Оставаха десет минути.

Мушна слушалката в ухото си и включи радиостанцията, прикрепена към колана му. Комуникационният комплект оживя.

Той отново погледна през оптическия мерник. Кръстчето беше заковано върху едно точно фиксирано място в парка.

Лишен от възможността да движи дулото, той щеше да разполага само с една милисекунда, за да засече мишената пред мерника и едновременно с това да натисне спусъка.

Ако закъснееше с една милисекунда, мишената щеше да оцелее.

Ако избързаше с една милисекунда, мишената пак щеше да оцелее.

Пое този риск, без дори да се замисли. Със сигурност беше изпълнявал и по-лесни задачи. Но беше имал и по-трудни.

Роби напълни дробовете си с въздух и отпусна мускули. При нормални обстоятелства би трябвало да използва услугите на съгледвач. Но в последно време контактите с

оперативни партньори го бяха изправяли на ръба на провала толкова често, че за изпълнението на текущата задача пожела да работи сам. В случай че мишената не се появи или промени маршрута си, Роби щеше да изчака заповедта за отмяна на операцията по радиостанцията.

Очите му пробягаха по тясната стаичка. Тя щеше да бъде негов дом още няколко минути, а след това никога повече нямаше да я види. А ако нещата се объркаха, най-вероятно щеше да бъде последното нещо, което вижда в живота си.

Отново погледна часовника си. Разполагаше с две минути. Все още се въздържахе да заеме позиция за стрелба. Ако хванеше пушката прекалено рано, мускулите му щяха да се сковат, а рефлексите му щяха да изгубят онази особена гъвкавост, от която се нуждаеше.

Четирийсет и пет секунди преди предполагаемата поява на мишената той се отпусна на колене и залепи окото си на оптическия мерник. Показалецът му докосна спусъка. Слушалката в ухото му мълчеше. Това означаваше, че мишената следва своя маршрут и мисията няма да бъде отменена.

Вече нямаше нужда да поглежда часовника. Машинката в главата му се беше включила, отмервайки времето с прецизността на скъп швейцарски хронометър. Насочи цялото си внимание към оптиката.

Оптическият мерник бе изключително, но много капризно приспособление. Той можеше да изпусне мишената за част от секундата и да я фиксира отново за многократно по-дълго време. Което означаваше провал. Но Роби имаше свой начин за разрешаването на този проблем. Трийсет секунди преди появата на мишената започна серия от дълбоки вдишвания и издишвания, които имаха за цел забавяне на пулса. Бавно, но неотстъпно, с желязна последователност. Това щеше да доведе до така наречената „хладна нула“, или спиране на дишането за онзи кратък сладостен миг, в който натискането на спусъка води до почти неминуемата смърт на жертвата. Никак-

во потрепване на показалеца, никакъв тик на мускулите, никакво премигване на клепачите.

Нямаше възможност да чуе приближаването на мишената. Все още не я виждаше.

Но до десет секунди това щеше да се промени.

Той щеше да получи онзи кратък миг, в който ще засече мишената и ще натисне спусъка.

Вътрешният му хронометър отброи последната секунда.

Показалецът му започна да обира луфта на спусъка.

В света на Уил Роби това означаваше, че няма връщане назад.

3

Мъжът, който бягаше за здраве, не мислеше за личната си безопасност. Той плащаше на други да се грижат за нея. Ако беше малко по-мъдър, трябваше да осъзнае, че никой не цени нечий живот повече от неговия притежател. Но той трудно можеше да бъде наречен мъдър човек. Беше влязъл в конфликт със своите политически врагове и сега трябваше да плати цената.

Тичаше равномерно и стройната му фигура подскачаше леко от тласъците на бедрата и глезените. Придружаваха го четирима души – двама отпред и двама отзад. Здрави и отлично тренирани мъже, които забавяха темпото си, за да го адаптират към неговото.

Петимата бяха горе-долу еднакви на ръст, облечени в тъмни екипи. Това беше направено умишлено. Резултатът беше пет потенциални мишени вместо една. Ръцете и краката им се движеха ритмично, подметките им леко потупваха по отъпканата пътека, главите и телата им се поклащаха в почти пълен синхрон. Всичко това превръщаше в кошмар намеренията на евентуалния снайперист, заел позиция някъде наоколо.